Případy kpt. Váchala

Vzrušený šepot

1

Hana Militká

Hana Militká

Případy kpt. Váchala 1

Vzrušený šepot

Modelka Nikol Nejedlíková, foto Ariana Bernard

Detektivní román

Detektivku Vzrušený šepot
věnuji své kamarádce Nikol Nejedlíkové

Poděkování

Děkuji mému manželovi Pavlu Červinkovi
za jeho významnou pomoc při tvorbě.

Děkuji své sestře Miladě Šedivé
za její velkou podporu a nadšení.

Děkuji svému bratrovi Jiřímu Militkému za skvělý nápad, který jsem v knize použila.

Děkuji Jiřímu Halberštátovi za obrovskou podporu
a skvělou uměleckou spolupráci na knize.

Děkuji jeho ženě Květince za neskutečnou trpělivost.

Děkuji Nikol Nejedlíkové za její vstřícnost a upřímnost.

Děkuji Arianě Bernard za krásnou fotku a svolení ji použít.

Děkuji Pavlovi Zedníčkovi za předmluvu a podporu mé tvorby.

Předmluva

Tož kurňa, Hančo, piš, ať máme co číst.

Pavel Čmaňa Zedníček

Šepot

Bylo to v dobách, kdy se ještě šeptalo.
Neboť mluvit nahlas a říkat své názory bylo nebezpečné.
Doba byla temná, stíny byly šedé.
Přesto se lidé smáli.
Mocní se smáli nabubřele a hloupě.
Jen mezi svými.
Přitom stále sledovali, zda jsou ještě těmi vyvolenými,
kteří se mohou smát.
Bezmocní se smáli od srdce a naplno.
Smáli se vtipným a inteligentním komikům.
Smáli se jejich sebemenším náznakům absurdna.
Nasmáli se hodně. Hlavně doma.
Na veřejnosti se smáli tiše a nenápadně.
Nebylo radno dávat najevo, že je jim příliš do smíchu.
Nemocní se smáli naplno.
Bez ohledu na to, kde se právě nacházeli.
Neměli naději na uzdravení.
Proto si nechtěli nechat ze svého patrně kratšího života
utéct ani vteřinu bez svých čirých emocí.
Vlastně se všichni báli.
Mocní, bezmocní i nemocní.
Každý se snažil svůj strach nějak utajit.
Každý se bál o něco jiného.
Vlastně se báli všichni o totéž.
O svou existenci, rodinu, své děti. O jejich i svou budoucnost.

Nyní se bojíme též.
O svou existenci, rodinu, své děti. O budoucnost.
Bojíme se opravdově.
Některé smích už zcela přešel.
Byla by veliká škoda, kdyby se lidé přestali smát.
Doufejme, že se tak nikdy nestane.
Pojďme se spolu trošku bát. A taky trošku snít.
Jen tak. Z legrace. Pro radost z napětí.
Nic osobního, jen pouhá fikce. Můžeme si to dovolit.

Kráčel ulicí.

Byl sám se sebou spokojen.

Dnes se mu skutečně dařilo.

V duchu si pohvizdoval melodii, kterou ráno zaslechl v rádiu.

„Je hrozně vlezlá. Pro dnešek se asi té pitomé písničky nezbavím," pomyslel si rezignovaně.

Najednou měl zase ten neodbytný pocit, že ho někdo sleduje. Už několikrát cítil podobný neklid.

Zastavil se u výlohy s knihami.

Chvilku si četl tituly.

Pak se nenápadně rozhlédl zpátky za sebe.

Ve skle výkladní skříně sledoval celou ulici.

„Nikde nikdo. Jen ty dvě baby zezdola stojí na svém stanovišti u domovních dveří a drbou. Určitě si omílají všechno desetkrát dokola. Nemohou mít tolik novinek, aby jim vystačily na celý den klábosení. Nechápu tuhle lidskou náturu," povzdychl si znechuceně.

Uctivě je pozdravil.

S kyselým úsměvem mu odpověděly.

„Aby je čert vzal," pomyslel si škodolibě. „Ale co by si s nimi ubohý pekelník počal? Nechá nám je tady na věky."

Vstoupil do domu.

Všude bylo ticho. Jen od domovníka, jehož byt byl za prvními dveřmi, se chvílemi ozývaly vřískavé zvuky rádia. Přešel kolem jeho bytu rychle.

Další dveře minul nehlučně. Bydlel tam starý muž, který byl nevrlý a samolibý. Prohlašoval se za doyena domu. Prý se tam narodil. Pamatuje lepší časy. Kdy v domě nedaleko centra bydleli podle jeho vyjádření samí lepší lidé. Jmenoval se Milan Charvát. Psal před jménem titul Dr., ale nikdo netušil, co tou zkratkou doyen myslí, čeho že je doktor. Občas ho chytil záchvat vyjadřovat se písemně a v přízemí na nástěnku vyvěšoval své rukou psané dopisy a instrukce. Jeho rukopis byl převážně nečitelný a smysl jeho sdělení unikal všem. Pokud se u nástěnky zastavili nějací nájemníci a viděli, že se zase doyen realizoval, sahali si na čelo, kroutili hlavami. Prchali se škodolibými úsměvy.

U dalších dveří v přízemí zpomalil. Zastavil se před bytem se jménem Marta Malířová. Rozhlédl se kolem sebe. Nikde nikdo. Přiložil ucho ke dveřím. Chvilku vytrval. Doufal, že zaslechne nějaký zvuk. Nějaký důkaz přítomnosti obyvatelky tohoto bytu. Neslyšel nic. Jen domovníkovo rádio k němu doléhalo. Dole bouchly domovní dveře.

Proběhl kolem posledních dveří v přízemí. Byly zamčené. Byly zapomenuté. Bez nadpisu. Beze jména. Možná tam kdysi byly sklepy. Nebo prádelna, kočárkárna a podobné prostory. Dnes je tam asi haraburdí.

Vystoupil o patro výš.

Vešel do svého bytu.

„Škoda, že nebydlí nade mnou. Občas bych ji třeba zaslechl. Kroky, nebo posunování židle. Mohl bych tam pak vyrazit. Třeba požádat o trochu soli nebo o vodu do láhve. Řekl bych, že mi neteče vo-

da, nebo cokoliv jiného, ale ona bydlí pode mnou. Neslyším z jejího bytu vůbec nic.“

Vztekle mrskl aktovkou na pohovku.

Uvědomil si, že se zlobí zbytečně. Nic na tom nezmění.

Konečně cítil, že je v bezpečí.

„Tady mám klid. Nikdo mě nesleduje,“ vydechl s úlevou.

Zhroutil se do pohodlného křesla.

„Budu muset vymyslet něco rafinovaného. Třeba, že dělám průzkum spokojenosti obyvatel s komunální politikou. Blbost. Přibouchne mi dveře před nosem a už nikdy se mnou nepromluví.“

Měl po náladě.

Sice se cítil konečně v bezpečí, ale ten správný nápad nepřicházel. Chtěl se seznámit s Martou. Chtěl si však být jist, že mu neuniknе. Neodolá. To už dá velkou práci vymyslet šikovnou záminku.

Vstal, postavil vodu na sporák.

„Dobrá káva není nikdy špatná.“

Dveře do koupelny byly otevřené. Pohledem zavadil o zrcadlo. Spatřil se v něm. Prohrábl si vlasy a zazubil se na sebe.

„Asi stárnu, nebo co. Vlasy jsou divné. Oči unavené. Pleť bledá. Být svým pacientem, naordinuji si lázně. Ale jedeme dál. Na takový přepych nemám čas.“

Uvařil si kávu, sedl do ušáku a pomalu popíjel.

„Co kdybych ji jen tak pozval na kávu? Možná odmítne. Ale třeba přijme pozvání. Jakmile bude tady, už mám vyhráno.“

Zahlédl ji asi před měsícem, jak vychází z bytu.

Pozdravil ji překvapeně.

Byl zasažený její svěží krásou.

Zatoužil po ní tak náhle a silně, jako už dlouho po nikom netoužil.

Sotva o něho zavadila pohledem.

Tiše odpověděla na pozdrav a dál se věnovala zamykání dveří.

Asi ani nevěděla, kdo to právě prošel kolem ní.

Byla tmavovlasá, vysoká asi metr sedmdesát. Štíhlá. Taková přítulná. Nejradši by ji obejmul. Byl svou silnou touhou překvapený. Už dávno neměl milenku. Už dávno netoužil po blízkosti ženy. Neměl čas na soukromí. Byl v práci celé dny od rána do noci. Jeho služby v nemocnici nebraly konce.

Dnes výjimečně skončil ještě za světla.

Jeho touha po Martě byla čím dál silnější.

Vstal, pustil si svou oblíbenou hudbu.

Miloval Janáčkovu tvorbu.

Dnes v ní však nenašel velké uspokojení.

Stále měl před sebou krásné rysy slečny Marty z přízemí.

Cítil, že se zachvěl.

„Dnes už je pozdě. Zítra u ní určitě zazvoním a pozvu ji na večeři nebo na kávu. Určitě. Musím něco udělat. Snad zítra přijdu z práce dřív."

Měl velmi rád svou práci lékaře. Zatím věnoval studiu a své profesi v nemocnici vše. Medicína jej zcela uspokojovala. Byl velmi rád, že získal místo v jedné z pražských nemocnic, dokonce u skvělého přednosty na interně.

Nyní zjistil, že mu něco podstatného chybí.

Toužil po Martě.

Sen

Probudila se celá zpocená. Ani se nepohnula. Nevěděla, co se děje. Chvilku jí trvalo, než zaostřila oči. V šeru, které k ní do bytu prosvítalo skrz špatně zatažený závěs, si uvědomila, že je doma. Měla neodbytný pocit nebezpečí.

Naslouchala.

Něco ji vzbudilo.

Patrně je u ní nějaký zloděj.

U ní v bytě!

Příšerná představa.

Lehce se třásla.

Naslouchala.

Možná zaslechne jeho dech.

Nebo jeho tichý pohyb.

Měla strach.

„Musím předstírat, že spím. Žádná věc mi nestojí za to, aby mi někdo ublížil. Ať si vetřelec vezme cokoliv. Ale hlavně, ať brzy vypadne. Už dlouho nevydržím nehýbat se," pomyslela si. Bála se, aby nezaslechl její myšlenky, její splašený tlukot srdce.

Naslouchala všemi buňkami svého těla. Změnila se v obří ucho. Nezaslechla nic.

Začala si uvědomovat, že jí lomcuje zimnice. Nepatrným pohybem se rukou dotkla své pokožky na krku. Byla zpocená, jednolitě pokrytá silnou vrstvou potu.

Nevěděla, jak dlouho takhle ležela.

„Jestli se v příštím okamžiku nepohnu, zemřu," napadlo ji. „Spící člověk se taky občas převalí," uvědomila si.

S vypětím všech sil se pomalu, nenápadně překulila z boku na záda.

Snažila se dýchat pravidelně a nahlas, jako že neustále spí.

Pak udělala něco, co nečekala. Prudce se posadila a rozsvítila lampičku. „Je tady někdo?" zeptala se ustrašeně.

Celá strnula.

Měla dojem, že zaslechla velmi tiché zaklení: „Sakra!" Bylo ale tak tiché. Nebyla si jistá, zda se jí to nezdálo.

Seděla na posteli hodně dlouho.

„Budu muset jít čůrat," uvědomila si. Pomalu vstala. Rozsvítila hlavní světlo a bedlivě pozorovala všechny kouty místnosti, kam až dohlédla. Srdce jí bušilo až v krku.

Nikde nikdo.

Cítila, že se silně třese.

Opět se dotkla krku a hrudi.

„Asi budu nemocná, někdo na mne kýchnul v tramvaji, nebo někde. Chytla jsem virus. Teď nemohu zůstat doma, mám moc práce. Čeká nás uzávěrka."

Vydala se do předsíně, rozsvítila velké světlo. Dívala se pozorně, zda nezjistí přítomnost vetřelce. Už nepřemýšlela o tom, že může být napadena.

„Pokud tady někdo je a chtěl by mi ublížit, už by to udělal," napadlo ji.

Zašla na WC, pak se v koupelně svlékla z noční košile, rozprostřela ji na radiátor proschnout.

„Dala by se ždímat," řekla potichu. Vzala osušku a celé tělo si vytřela do sucha. Ze skříně si vzala čistou noční košili.

Otočila prošívanou deku, polštář. S úlevou si sedla na postel.

„Byl to všechno jen nějaký nepříjemný sen.“

Zhluboka se napila vody z hrníčku na nočním stolku, lehla si a zakryla se.

Suché noční oblečení jí navodilo příjemný pocit.

„Byl to jen sen,“ zašeptala.

Přesto usínala s pocitem nebezpečí, které se jí usídlilo někde hluboko v podvědomí.

Telefon

Štíhlý světlovlasý muž napjatě pozoroval obrazovku před sebou.

Do ticha zazvonil telefon. Lekl se. Naštvaně se ohlédl po mobilu: „Kdo sakra volá? Kdo mě ruší? Člověk nemá ani chvilku klidu.“ S odporem si prohlížel display. Zobrazené číslo mu nic neřeklo. „Haló,“ řekl neochotně.

Na druhém konci se ozval ženský hlas: „Dobrý den. Volám z léčebny v Bohnicích. Jedná se o našeho pacienta jménem Herkules Vejc. Pro případ nutnosti máme vaše telefonní číslo.“

„Ano,“ odpověděl, jako kdyby se vracel z veliké dálky do reality.

„Musíme vás poprosit, abyste se zítra dostavil na naše oddělení.“

„Stalo se něco?“ zeptal se s úlekem.

„Nelekejte se, nic tak hrozného se neděje. Jen musíme přistoupit k rekonstrukci oddělení. Plánujeme to už dlouho. Konečně za pár dní začínáme. Musíme celé oddělení vyklidit. Pacient je stabilizovaný. Je schopný k předání do domácí péče. Doufám, že si můžete vzít volno z práce na dva, maximálně tři týdny. Pokud se jeho zdravotní stav bude i nadále dobrý jako nyní, mohli bychom vám ho nechat ve vaší péči. Dostavte se, prosím, mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou. Pan Vejc bude připravený. Na oddělení bude přítomný i pan primář. Zodpoví všechny vaše případné dotazy. Dostanete rozpis léků, které musí váš svěřenec pravidelně užívat. Však už to znáte. Je nutné, aby dodržoval dietní režim. Má diabetes mellitus. Trpí značnou nadváhou. Přijďte včas. Vše si domluvíte zítra. Na shledanou.“

„Na shledanou,“ řekl tiše. Chvíli zíral na mobil, jako kdyby vůbec nechápal, co se právě dozvěděl.

Záhadné úmrtí

Adam vyskočil z postele. Zjistil, že zaspal. Rychle se oblékl. Seběhl po schodech. Nechtěl propást hlášení, kdy se lékaři dozvědí, co je nového. Co se přihodilo v noci.

V přízemí spatřil Martu.

Srdce se mu na okamžik zastavilo.

Teprve když k ní došel, zjistil, že nestojí před svým bytem, ale před bytem doyena. Klíče byly zvenčí v zámku. Dveře byly pootevřené.

„Dobrý den. Stalo se něco?“ zeptal se Adam.

„Dobrý den. Nevím. Je to divné. Klíče v zámku, dveře otevřené. Zvoním na doyena, ale nikdo se neozývá. Nevím, zda mám jít dovnitř. Nechci vypadat dotěrně.“

„Nemůžeme jeho dveře takhle nechat. Mohl běžet na nákup a zapomněl zamknout. Nebo je uvnitř a usnul. Musíme to zjistit. Jestli dovolíte, půjdu dovnitř sám. Zůstaňte na chodbě. Pokud by se vrátil, vysvětlíte mu, co dělám v jeho bytě,“ usmál se na Martu.

Najednou zapomněl, že spěchá.

Vstoupil do bytu. Překvapeně pohlédl na zem. Pod nohama mu křupaly kousky cihel a vybourané malty.

„Doyen říkal něco o tom, že tam měl nějaké zedníky. Prý po sobě neuklidili. To už je téměř rok, co jsem to slyšel,“ uvědomil si. „Žije tady jako zvířátko.“

Zavolal doyena jménem.

Žádná odpověď.

Došel až do ložnice.

Pak ho spatřil.

Ležel napůl na zemi, napůl na posteli. V obličeji se mu zračil divný škleb. Nějaká hrůza zároveň se škodolibým výsměchem. Opatrně k němu přistoupil. Dával pozor, aby nešlápl do kaluže krve. Už zasychala. Uchopil jeho zápěstí a zkoušel mu puls. Věděl už předem, že je mrtvý. Už několik hodin. Jeho ruka byla studená. Položil ji opatrně na původní místo.

Pomalu vycouval z ložnice.

Marta čekala na chodbě celá rozechvělá: „Nějak dlouho se nevrací," uvědomila si.

Adam přišel a tvářil se vážně: „Nechoďte tam. Není na něho hezký pohled. Je mrtvý. Vím to jako lékař. Musíme zavolat policii."

Marta zbledla. Zavrávorala.

Adam ji podepřel.

Vyndal druhou rukou mobil a volal policii: „Dobrý den. Jmenuji se Adam Skála, lékař. Bydlím na adrese Pod Slovany 6. V přízemí je mrtvý člověk. Je to nájemník bytu číslo tři. Dveře bytu byly otevřené. Vstoupil jsem k němu, abych ho upozornil. Je mrtvý už několik hodin. Vím to jistě."

„Dobrá. Kolegové tam budou během deseti minut. Nehýbejte se od jeho dveří. Nevstupujte již do bytu. Postarejte se o to, aby tam nikdo nevkročil a na nic nesahal. Neopouštějte své místo."

„Ano, samozřejmě. Počkám."

„Co říkali?" zeptala se Marta.

„Musíme zde počkat. Budou nás chtít vyslechnout. Taky musíme hlídat, aby nikdo nevstoupil do bytu. Nesmí se na nic sahat. Přitom dnes opravdu spěchám. Budu muset zavolat do práce."

Vzal mobil a zavolal: „Miluško, prosím vás, řekněte šéfovi, že se poněkud zdržím. U nás v domě zemřel soused. Já ho našel. Vypadá to na násilnou smrt. Musím vyčkat příjezdu policie. Budou se mnou

chtít mluvit. Hned jakmile budu moct, dostavím se na oddělení. Děkuji vám.“

Zanedlouho se dostavili dva místní policisté.

Zjistili vše potřebné a zavolali detektivní sekci.

Adam a Marta museli počkat až do jejich příjezdu.

Hlavní muž z celé skupiny se jim představil: „Kapitán František Váchal z oddělení vražd. Už jste určitě řekli vše chlapcům z místní policie. Nyní to podrobně zopakujte mně. Zítra se dostavte na naše oddělení, abyste podepsali svou výpověď.

Nejdřív Adam, potom Marta vypověděli vše, co se událo od okamžiku, kdy se zastavili u dveří doyena až do chvíle příjezdu místní policie. Detektiv si dělal poznámky.

Adam řekl: „Stařík je mrtvý asi tři hodiny. „Patrně jde o zranění způsobené onou bronzovou jezdeckou soškou, která leží nedaleko mrtvého. Ale blíže to určí pitva.“

„Nechtěl byste s námi občas spolupracovat?“ zeptal se detektiv. Bylo vidět, že je mu Adam sympatický.

„Je to zajímavá nabídka. Musím však říct, že jsem ve svém zaměstnání velmi vytížený. Ovšem napínavé detektivní příběhy mě vždycky zajímaly. Jen nevím, jak by se na moje další aktivity dívali nadřízení,“ usmál se Adam.

„Pokud byste si to rozmyslel, zde je má vizitka. Stačí zavolat. Vše potřebné zařídím,“ řekl detektiv. Srdečně se s oběma svědky rozloučil.

„Jste velmi bledá, potřebujete nabrat dech. Nepůjdeme se někam posadit? Dát si kávu nebo něco ostřejšího?“

„Je ještě brzy. Nikde nebude otevřeno,“ pípla Marta slabým hlasem.

„Co kdybychom šli ke mně? Berte to čistě jako první pomoc od lékaře. Nic jiného v tom nehledejte. Už jsme se dost zdrželi. Půlhodinka nás nezabije."

„Prosím?"

„Promiňte, nebylo vhodné použít takový výraz právě nyní. Chudák doyen. Už to má za sebou. Lidé ho moc nemuseli, pokud vím. Nikomu neublížil. Tohle si nezasloužil."

Marta zavrávorala.

Adam ji chytil kolem pasu. Vedl ji o patro výš do svého bytu.

Odemkl: „Udělejte si pohodlí, jako doma." Odvedl Martu do obýváku.

„Hned uvařím kávu."

Ztěžka se posadila do pohodlného křesla.

Za chviličku se bytem nesla vůně kávy. Adam otevřel skříňku, vyndal skleničky. Ke kávě nalil každému výbornou skotskou whisky.

„Připijme si na to, že jsme ještě mezi živými a že se těšíme celkem dobrému zdraví," pronesl Adam. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Adam Skála, jak víte. Bydlím zde skoro deset let a dodnes jsem si myslel, že se v tomto domě vůbec nic neděje. Jakmile zapadnu do svého bytu, mám dojem, že mě nikdo nevidí a neslyší. Tady jsem svým vlastním pánem. I když většinou se vracím z práce dost pozdě. Ale abych to nezamluvil. Na naše zdraví!"

„Na zdraví," přiťukla si Marta. „Jmenuji se Marta Malířová. Bydlím v přízemí, jak možná víte. Necítím se ve svém bytě tak jistě jako vy. Někdy mám dokonce pocit… Možná bychom si mohli tykat, když už jsme se seznámili za tak dramatických okolností," lehce se usmála. Měla souměrnou tvář, kterou lemovaly hnědé delší vlnité vlasy. Její zuby svítily jako perličky. Oči měla upřímné a hluboké. „Někdo by se v nich mohl utopit," uvědomil si Adam.

„Rád tykání přijímám, těší mě," řekl s úsměvem.

Usrkla si trošku whisky. Zakuckala se: „Promiňte, určitě je výborná. Ale nejsem zvyklá," sklopila zrak a začervenala se.

„Nic se neděje. Nechci vás opít. Vlastně nechci tě opít. Už si přece tykáme. Je teprve dopoledne." Podíval se na hodinky: „Páni, čas letí. Nezlob se, ale musím do práce. Pacienti nepočkají."

„Taky musím do práce. Děvčata určitě už otevřela, ale nebudou vědět, co se mnou je. Máme uzávěrku, musím si pospíšit.

„Vezmu si taxi, hodím tě do práce, jestli chceš."

„Budu moc ráda. Nemám to daleko. Pěšky dobrá čtvrthodinka. Pokud tě nebudu zdržovat…" nedopověděla.

„Ty mě nikdy nebudeš zdržovat. Nejradši bych nikam nešel a povídal si s tebou."

Zasmála se a sklopila zrak.

Objednal taxi a zeptal se Marty: „Kam to bude?"

„Potřebuji na Náměstí Míru. Do cukrárny."

„Zachtělo se ti mlsat?"

„Ne, pracuji tam."

„Krásné prostředí. Všude to určitě voní. Miluji makové buchty, klasické, jaké dělala moje babička. Ale ty se asi v cukrárně nepečou."

„U nás ne, ale doma je někdy udělat mohu. Pozvu tě na ně. Pak mi řekneš, jestli se aspoň trošku podobají těm, které ty pamatuješ."

„Výborně! Moc rád přijdu."

„Beru tě za slovo. Co třeba v pondělí? Mám volno. Doufám, že do té doby budu hotová s úřadováním. Nemám účetnictví moc v lásce. Ale nemohu se tomu vyhnout. Účetní jsem zatím nepřijala. Dělám to sama."

„Chceš říct, že ta cukrárna ti patří?"

„Cukrárna ano, prostory ne. Mám je pronajaté. Musím se dost snažit, abych zvládla nájem i platy zaměstnanců. Mám jen tři, ale je to fůra peněz. Občas mám strach, jestli to zvládnu."

„Máš odvahu. To se mi líbí. A už tu máme taxi," řekl, když sešli dolů před dům.

Nasedli. Adam se bezděčně dotkl jejího ramene. Cukla sebou.

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat."

„To nic. Asi mě dnešní zážitky vzaly víc, než jsem si myslela."

„Nedivím se ti."

Ujistili se navzájem, že se určitě sejdou.

Marta vystoupila a Adam se za ní ohlédl.

„Je krásná," pomyslel si. „Je mi něčím velmi blízká."

„Kam to bude teď?" zeptal se taxikář.

„Do Vinohradské nemocnice," řekl smutně Adam a oddal se sněním. Na tváři se mu objevil spokojený výraz.

Druhý den se dostavil Adam na služebnu k detektivu Váchalovi. Podepsal svou výpověď ohledně vraždy doyena Dr. Milana Charváta.

„Vaše přítelkyně tu byla již dopoledne," řekl detektiv.

Po projednání všech potřebných formalit se loučili: „A nezapomeňte, kdybyste se někdy rozhodl s námi spolupracovat, velmi vaši pomoc uvítáme. Dobrých doktorů, kteří by chtěli u nás sloužit, je stále málo."

„Skutečně se mi nedostává času. Ale kdyby mě už třeba nechtěli v nemocnici, určitě se vám ozvu." Při odchodu ještě dodal: „Mohu vám někdy zavolat a poptat se, jak pokračuje vyšetřování? Případ znám téměř od začátku, kromě samotného zabití. Mám na mysli, že jsem chudáka našel."

„Samozřejmě zavolejte, máte mou vizitku. Ale dřív jak za měsíc, možná za dva, žádné převratné výsledky nečekejte. Naše práce je

velká dřina. Skládá se z malých detailů. A ty zaberou spoustu času. Někdy se s případem nehne třeba roky. Pak se najednou objeví nějaký detail. Celá skládačka zapadne do sebe. A všechno se objasní. I to se stává. Naše pátrání nebývá tak dobrodružné, jak si mnozí lidé myslí. I když se stávají případy, kdy sotva popadáme dech, jakou rychlostí se náhle začnou kupit důkazy a ukážou na vraha. Mohu říct, že se nikdy nenudíme. Co případ, to originál. Zavolejte za měsíc, třeba už něco budeme vědět. Pokud bych ještě od vás něco potřeboval, ozvu se vám. Přeji hezký den."

Rozloučili se.

Pár dní uběhlo a přišlo pondělí.

Adam se těšil, že konečně uvidí Martu. Domluvili se přece spolu. Říkala, že má v pondělí volno.

Vracel se právě ze služby, měl po noční. V nemocnici byl celkem klid, mohl si i zdřímnout.

Šel ulicí.

Tentokrát nevnímal, jestli jej někdo pozoruje, nebo ne. Byl sice unaven, ale měl dobrou náladu. Dokonce si potichu pohvizdoval. Cítil, jak se v něm zvedá vlna nadšení, když se blížil k domovu. Drbny tentokrát nepodpíraly domovní dveře. Nikde ani noha.

Vstoupil do domu a zazvonil na Martu.

Dlouho se nic nedělo.

Adam začal váhat: „Že bych si popletl den? Ale ne, dnes je přece pondělí. Je devět ráno, možná ještě spí," pomyslel si a už se chtěl vzdálit. Vtom uslyšel za dveřmi šramot a spatřil, že se odkrylo na dveřích kukátko.

„Ahoj Marti, nebudím tě?"

„Promiň, patrně jsem neslyšela zvonek," řekla omluvně.

„Nic se neděje, jestli chceš, přijdu později."

„Ne, ne, počkej chvilku, musím se trošku upravit. Hned ti otevřu," bylo slyšet odcházející kroky.

Čekal dobrou čtvrthodinku.

Pak se otevřely dveře a na prahu stála Marta.

Překvapeně si ji prohlížel.

Zdála se mu nějaká zvadlá.

„Ruším tě, viď? Mělas hodně práce s tou uzávěrkou? Jestli chceš, zastavím se odpoledne."

„Ne, počkej. Vím, že jsme se domlouvali. Jen jsem ještě nestihla nic upéct. Poslední dobou nějak špatně spím," řekla smutně. Vyšla z bytu na chodbu a zabouchla za sebou dveře.

„Promiň, že tě nezvu dál. Ještě jsem nestihla uklidit. Můžeme jít třeba někam na kafe," navrhla.

„Jestli nepohrdneš, zvu tě k sobě. Jsem přesvědčen, že dělám to nejlepší kafe široko daleko," řekl vesele, aby Martě dodal trošku lepší náladu.

„Přijímám," řekla a maličko se usmála.

Vstoupili k němu do bytu, který byl jen o patro výš.

„Promiň, taky jsem nestihl uklidit. Ale v mládeneckém bytě se, doufám, nepořádek předpokládá. Tím jsem omluven," smál se na ni.

Zavedl ji do obýváku. Nejdřív oběma nalil trošku whisky. Připili si. Pak šel uvařit kávu. Když se vrátil do obýváku s kávou, našel Martu, jak si prohlíží obrázky a fotky vystavené na stěnách.

„Páni, ty máš ale spoustu obrázků. A těch fotek. Vidím, že rád jezdíš s kamarády na výlety."

„Jezdil bych rád třeba s tebou," usmál se na ni.

Zrudla. Neřekla nic.

Posadili se a popíjeli kávu.

„Slíbila jsem ti makové buchty. Na upečení nebyl čas. Ale mohla bych pár buchet udělat tady u tebe," navrhla s očekáváním.

Podíval se na ni pozorně.

„Doma se necítíš dobře, viď?“

Sklopila zrak.

Po chvíli řekla: „Je to tak. Od té doby, co se to stalo zrovna vedle mého bytu, je mi zle pokaždé, kdykoliv vstoupím domů. Asi bych se měla odstěhovat. Co myslíš?“

„Radím ti jako doktor, abys určitě nějaký čas pobývala jinde. Zbytečně se trápíš. Potřebuješ změnu prostředí.“

Na chvilku se zamyslel a pak navrhl. „Pokud se neurazíš, mohla bys bydlet u mne. Aspoň na zkoušku. Jestli ti tady bude líp. Neboj se. Musím přiznat, že mám vedlejší a nekalé úmysly. Ale stane se jen to, co budeš chtít. Poskytnu ti svou ložnici. Sám budu spát v obýváku na gauči. Na podobném jsem spal celé dětství. Jsme tři sourozenci a postelí bylo málo,“ smál se na Martu.

Opětovala jeho úsměv.

Očividně pookřála od chvíle, kdy ji spatřil ve dveřích jejího bytu.

„Máš vůbec troubu? Skočím na nákup a upeču buchty tady.“

„Vyloučeno,“ prohlásil rozhodně.

Marta se na něho překvapeně podívala.

„Nepůjdeš nikam na nákup. Dám ti tužku a papír. Napiš mi, co je potřeba koupit. Zařídím to.“

„Dobře,“ usmála se. Napsala krátký soupis.

Adam odešel.

Marta chvíli stála uprostřed obýváku. Nevěděla, co si počít. Cítila se najednou stísněně v cizím pokoji. Pak ji zaujala jedna fotka na zdi.

Byla očividně starší než ostatní obrázky. Přistoupila k ní a podrobně si ji prohlížela. Byl na ní malý domek jak perníková chaloupka. Před ním stála skupinka lidí - dva starší lidé, dva mladí dospělí a tři děti.

„Vsadím se, že ten nejmenší je Adam," pomyslela si. „Ten moudrý výraz měl už tehdy."

Starší pár jí byl velmi sympatický, i mladší žena. Jen mladší muž vypadal přísně.

Ani se nenadála a Adam se vrátil s nákupem.

Oba šli do kuchyně.

Marta si převzala nákup: „Výborně, na nic jsi nezapomněl!" smála se.

„Vždyť jsem to měl všechno napsané," usmíval se.

„To ještě nic neznamená, můj bratr si vždycky všechno napsal, pak si to přepsal podle pořadí, v jakém je v obchodě zboží vystavené. A co myslíš, jak to většinou dopadlo? Zapomněl si oba papírky doma. Jenže při tom přepisování si některé věci zapamatoval. Většinou přinesl téměř všechno. Smáli jsme se mu. Že má svou metodu, jak si něco zapamatovat."

„Ty máš bratra? Jak se jmenuje?"

Najednou zesmutněla: „Jára," špitla.

„Promiň, nechtěl jsem se tě dotknout."

„Ne, nic se neděje. Už jsem ho dlouho neviděla."

„Víš co, raději se pustíme do pečení buchet. Aspoň se něco naučím."

„Nejdřív musíme vypracovat těsto. Budu potřebovat hrubou mužskou sílu."

Adam hned zatnul paži a ukázal svůj vypracovaný biceps.

„Prima, určitě to vymícháš skvěle," usmívala se.

„Potom umeleme mák, uvaříme ho a mezi tím nám vykyne těsto. Kynutí je trošku zdlouhavý proces. Nedá se urychlit. Chceme mít dobré buchty a ne nějaké tvrdé broky."

Smíchala všechny potřebné ingredience, vytvořila kvásek a předala vařečku svému společníkovi.

Vypracovali krásné hladké těsto a přikryli utěrkou.

„Uvaříme mák a budeme hodinku čekat."

„Výborně, zatím si můžeme dát něco malého k jídlu. Koupil jsem pár chlebíčků. Máš je ráda?"

„Chlebíčky miluji. Zvláště ty se šunkou a taky s půlkou vajíčka. Vlastně mám ráda skoro všechny, hlavně, když je na nich dobrý salát."

„Tyhle budou výborné, už jsem je několikrát ochutnal," řekl Adam a poskládal na dva talíře každému čtyři chlebíčky.

„Máš ráda i tyhle s milpatkami?"

„S jakými milpatkami? To neznám," smála se Marta.

„Na vysoké škole jsme jeli na dvouměsíční pobyt do Francie. Rozmístili nás do rodin. Naše rodina byla vynikající. Ještě si s nimi píšu. Jednou nám uvařili krevety i s krunýři. Mají spoustu nožek. Kolega se toho bál, že to vypadá jako stonožka. Přeložil jsem to domácím. Smáli se. Oni stonožkám říkají mille-pattes neboli milpatky. Tisícnožky. Je vidět, že je Francie bohatší stát než my. My máme jen stonožky, oni tisícnožky. Od té doby říkáme s kolegy krevetám milpatky."

„Páni, ty jsi byl ve Francii? Toužím ji navštívit. A nejen vidět památky. Taky trošku nakouknout pod jejich pokličky, do francouzské kuchyně. Řekla bych, že Francouzi vaří skvěle."

„Až budeš mít dovolenou, jestli mi dají taky volno ve stejný termín, mohli bychom se tam jet podívat. Miluji Francii."

„To by bylo nádherné."

Za hodinku se přemístili do kuchyně a Marta začala tvořit buchty. Adam je zkusil naplnit a zabalit. Nejdřív se mu to moc nedařilo. Ale při třetí buchtě už prokazoval svou zručnost.

„Jsi šikovný. Příště už budeš péct buchty ty pro mne," smála se Marta.

Naskládali všechny výtvory na plech a dali do předehřáté trouby.

Zanedlouho se bytem nesla vůně.

Marta uvařila kakao.

Zasedli ještě k teplým buchtám.

„Neodolám, ale asi nás tyhle buchty nafouknou, když je jíme teplé," smála se.

Jejich výbornou náladu přerušilo naléhavé zvonění zvonku u bytových dveří.

„Kdo to může být?" prohodil Adam a šel otevřít.

Přede dveřmi spatřil sousedku ze třetího patra Marii Okatou.

„Dobrý den, pane doktore, nezlobte se, že vás…" nedopověděla větu a vykulila oči.

Za Adamem spatřila Martu. Sousedka zůstala s pusou otevřenou dokořán. Zalapala po dechu. Zmohla se po chvíli na nesouvislé koktání: „Promiňte. Netušila jsem. Přijdu jindy…"

„Jen mi v klidu řekněte, co potřebujete. Martu z přízemí přece znáte, že?"

„Ano, jistě, tedy, chtěla jsem…, aha, už vím, chudák Heluš! Ona se nehýbá," vyjekla hrůzou. „Možná ji taky zabili. Ani bych se nedivila. Volala jsem Žbrnďu, aby odemkl. Neviděla jsem ji od včerejška. Na klepání ani zvonění nereaguje. Neotvírá. Kdyby někam jela, řekla by mi to předem," mlela najednou Marie jako o překot. „No a teď tam leží. Nehýbá se."

„Podívám se na ni. Marti, podej mi ten černý kufřík."

„Jasně, jdu s tebou. Kdybys něco potřeboval," řekla odhodlaně Marta. Byla bílá jako stěna. Nervy ji zrazovaly.

Všichni tři vyběhli o patro výš. Dveře byly dokořán. Na chodbě postával domovník. Hlavou pokynul dovnitř.

Adam s Martou vstoupili dovnitř.

Skutečně tam paní Helena ležela bez známek života.

Adam rychle zkontroloval základní funkce.

„Ještě žije. Nedýchá. Zavolej záchranku!“ Začal s masáží srdce.

Za pár minut se pacientka probrala. Zhluboka se nadechla a rozhlédla se kolem: „Copak se děje? Co tady všichni děláte?“ mumlala nesrozumitelně. „Máňo, jsi tady? Pojď sem. Tohle mi musíš vysvětlit!“

„Uklidněte se, paní Kerblíková, udělalo se vám špatně. Volali jsme záchranku, vezmou vás do nemocnice na pozorování. Přestala jste dýchat. Doktoři vás kompletně vyšetří. Určitě přijdou na příčinu vašeho stavu. Nebojte se, budete zase zpátky raz dva! V nemocnici nikoho dlouho nedrží, když to není nutné.“

„Děkuji vám, pane doktore, jste moc hodný. Ale neměli vás obtěžovat. Nic mi není.“

„To je v pořádku, nedělejte si starosti.“

Dorazila záchranka.

Adam je informoval o stavu pacientky.

Odvezli do Všeobecné nemocnice na Karlovo náměstí. Kamarádka Marie jí ještě stihla sbalit pár potřebných věcí. Informovala se, kdy a kde může svou přítelkyni navštívit.

Adam prohodil pár slov s domovníkem.

„To je hrozné. Kdyby ji sousedka nehledala, mohla zemřít,“ řekla Marta vyděšeně, když se vrátili k Adamovi.“

„Trpí asi nízkým tlakem. Mohla se jí zamotat hlava. Upadla a mohla se uhodit do hlavy. To všechno zjistí v nemocnici. Máš pravdu. Bez dýchání by dopadla špatně.“

„O kom to ta paní, co ji našla, mluvila? Říkala, že ho zavolala na pomoc?“

„Myslíš Žbrnďu?“

„Jo. Kdo to je?“

„To je přezdívka našeho domovníka Josefa Zahálky. Ty tady dlouho nebydlíš. Ale když ještě žila jeho paní, vždycky dělala kravál na celý dům, když se vracel večer z hospody. Volala na něj: ‚Táhni si za svými kamarádíčky z mokré čtvrti! Ten nepořádek po tobě uklízet nebudu! Už ses zase nažbrndal?‘ Z toho vznikla přezdívka Žbrnďa. Jeho Anička umřela před třemi lety. On ji měl tak rád, že ze smutku začal abstinovat. Už se alkoholu ani nedotkne. Je z něj úplně jiný člověk. Anička by koukala.“

„A na co umřela?“

„Porazilo ji auto, když pro něho běžela do hospody. Chtěla mu oznámit, že jejich dcera právě porodila holčičku. Dali jí pak jméno Anička po babičce. Nestihla si ji ani podržet v náručí. Možná proto šel pak Žbrnďa do sebe. Tu nehodu jsem viděl při návratu z práce. Ještě chvilku žila. Řekla mi, abych na něho občas dohlédl. Aby moc nepil. Kdyby tušila, že sám od sebe úplně přestal… V podstatě nikdo z nás nevíme dne ani hodiny.“

Marta se viditelně otřásla.

„Promiň, nějak moc jsem se rozpovídal o smutných věcech. Co kdybychom si dali druhé kolo výborných buchet od známé vynikající cukrářky Martičky? Kdyby to nebylo skoro rouhání proti mým vzpomínkám na dětství, musel bych prohlásit, že tvoje buchty jsou ještě o maličko lepší, než jaké dělala moje babička. A to je prakticky nemožné. Umíš fantasticky péct. Jsi poklad.“

Marta se zasmála a vrátila se jí dobrá nálada.

„Dívala jsem se na tu starou fotku, co máš támhle na zdi. Řekla bych, že jsi ten nejmladší z dětí. Už tenkrát jsi měl výrazný obličej, takový moudrý kukuč,“ zasmála se.

„Máš postřeh. Je to tak. Jsme u babičky a dědy na prázdninách. Vpravo jsou rodiče. Děda s babičkou byli moc fajn. Vždycky jsme začali škemrat: ‚Dědo, vypravuj nám pohádku. Ale já žádnou neu-

mím,‘ snažil se nám odolávat. ‚Dědo, vyprávěj, třeba tu o Kašpárkovi.‘ Hodně dlouho jsme otravovali, až se některý z nich ustrnul a začal vyprávět. Vymýšleli si různé příběhy s Kašpárkem i dalšími známými pohádkovými bytostmi. My jsme pak křičeli jeden přes druhého: Jé, takhle to vůbec není! Opravovali jsme je, že to popletli. Všichni jsme si moc užili.“

Marta se smála. Byla najednou šťastná jako dítě. Vyprávění ji přeneslo do jejích určitě šťastných dětských let.

Adam se podíval na hodinky: „Rád bych tě pozval do nedaleké vinárny na večeři. Doufám, že neodmítneš.“

„Vůbec se mi nechce opustit tenhle útulný byt. Možná máš ve své ledničce poklady, z kterých bych dokázala vykouzlit něco dobrého na zub,“ usmála se.

„Abych pravdu řekl, mám kousek masa, nějakou zeleninu, trochu mléka, a dál už nevím. Můžeme se podívat.“

Šli do kuchyně: „Nebudeš mě považovat za drzou? Mrknu se sama, co se tady nachází.“

Po chvíli vykřikla: „Tomuhle ty říkáš kousek masa? Pravé svíčkové? Vždyť je to téměř kilo! To je sen. Nevzpomínám si, že bych někdy v ruce držela takhle vzácné maso. Udělám biftečky jedna radost,“ zvolala nadšeně.

„Výborně, už se těším. To víš, moc si nevařím. Tohle maso mi doporučili na rychlou přípravu. Je docela dobré.“

„Tohle je to nejlepší, co můžeš na trošce oleje opéct. Jen se to musí dělat rychle. Aby neztratilo měkkost.“

„Asi máš pravdu. Zdálo se mi minule, že se mi jídlo moc nepovedlo. Měl jsem nějaký telefonát z práce a asi jsem to na pánvi usušil.“

„Nech to na mně, poradím si s touhle nádherou.“

Ujala se přípravy večeře.

Zanedlouho voněl celý byt vynikajícími biftečky. Připravila míchaný salát z čerstvé zeleniny, na který přidala trošku panenského olivového oleje, špetku soli a balsamikový ocet.

Šla se zeptat do obýváku, zda má nějaké pečivo. Náhle se zastavila v předsíni. Otevřenými dveřmi zaslechla: „Nezlob se, teď nemohu mluvit. Zavolej mi později. Nebo ne. Ozvu se ti hned, jakmile to bude možné. Neblázni. Nedělej z toho aféru. Jen se ti něco zdálo.“ Chvilku naslouchal. „Jak jsem řekl, zavolám. Teď ne!“

Marta byla v rozpacích. Vyslechla něco, co patrně neměla slyšet. Adam má asi nějakou přítelkyni. Potichu se vrátila do kuchyně. Našla kousek chleba a udělala topinky.

Přinesla slavnostně celou dobrotu do obýváku na stůl.

Adam vzal z ledničky láhev vína, otevřel ji. Oběma nalil.

Připili si na své přátelství.

Políbil ji.

Nečekala to.

Sice se lehce usmívala, ale byla trošku zamlklá.

Po večeři odnesla nádobí do myčky.

Dopila nalité víno. Odmítla další skleničku: „Nezlob se, ale musím jít domů. Je spousta hodin. Zítra musím pracovat. Už jsem lenošila dost.“

„Kdy se zase uvidíme?“

„Možná příští pondělí. Celý týden mám spoustu práce.“

„Bude se mi po tobě stýskat. Ale pravda je, že mám v práci dvakrát noční, nebudu mít moc volna. Dokonce ani nevím, jestli mi vyjde volno na pondělí. Nechám ti ve schránce zprávu. Nebo na tebe zkusím někdy zazvonit, až půjdu okolo. Domluvíme se přesně. Jsi pro?“

„Jasně. Budu se těšit.“

Vstala.

„Doprovodím tě. Jedná se sice jen o jedno patro, ale jako správný chlap tě nemohu nechat jít samotnou.“

Ještě než otevřel dveře svého bytu, začal se s Martou loučit. Dlouze se dívali jeden druhému do očí. Pak ji lehce políbil. Vymanila se mu a otevřela dveře. Seběhla rychle o patro níž. V kabelce nahmatala klíče a začala odemykat. Adam za ní doběhl: „Měj se moc hezky. Děkuji ti za krásný den. Za výborné buchty i vynikající večeři.“

Otočila se k němu a lehce se usmála: „A já ti děkuji za příjemnou společnost. Úplně jsem zapomněla na své starosti.“

„Jaké máš starosti?“

„Teď na ně nechci myslet. Měj se moc hezky.“ Znovu se usmála a zmizela ve svém bytě. Dveře za ní zaklaply.

Adam stál ještě chvilku přede dveřmi. Najednou si připadal nepatřičně. Jako kdyby něco pokazil. Ale netušil co.

Uslyšel klapnout domovní dveře.

Rychle se rozhlédl a utekl do svého bytu. Zamkl. Šel do obýváku, posadil se a zadumaně seděl. Pak vzal mobil a vyťukal číslo: „Už jsem tady. Poslouchám. Co zase máš?“ Hovor se protáhl.

Pokazil mu celý dojem z krásného dne. Nakonec mrskl telefonem na stůl: „Proklaté mobily!“

Chvíli hleděl do dáli.

„Příště ho vypnu! Ale jestli ještě nějaké příště bude,“ povzdechl si.

Marta se mu najednou zdála velmi vzdálená.

Marta

Sedla si v obýváku do křesla. Nechala myšlenky volně plynout. Pak vstala, osprchovala se a ulehla ke spánku. Dlouho nemohla usnout. Hlavou jí vířily všelijaké dojmy. Z dnešního celého setkání měla rozporuplné pocity. Usnula až k ránu. Zdálo se jí, že jde zvesela rozkvetlou loukou, ptáčci zpívají, všude je klid a mír. Z ničeho nic se bez varování přihnal silný vítr. Obloha se zatáhla. Začalo pršet. Blýskalo se. Roztřásla ji zima. Uslyšela vzdálený ostrý šepot: „Buď zticha! Kolikrát ti to mám říkat!“

Prudce se vzbudila a posadila se na posteli.

Vzrušeně dýchala.

Nechápala vůbec, co se děje.

Po chvíli si uvědomila, že je doma. Trošku se jí ulevilo. Měla jen divoký sen. Ulehla a tentokrát spala až do rána.

Už v pět hodin vstala. Otevírali sice až v devět, ale měli spoustu práce. Obdrželi dvě velké zakázky. Svatební a narozeninový dort. Každý z nich měl tři patra se speciální výzdobou. Samozřejmě zákazníci chtějí všechno čerstvé. Zítra si dorty vyzvednou. Její firma se pomaličku dostávala do povědomí lidí z okolí. Zákazníci se k ní vraceli. Cenila si toho. Udržet zákazníka v takovém odvětví, jako je cukrářská výroba, je těžké. Lidé nemlsají každý den. Ale pokud jsou spokojeni, nebo dokonce nadšeni, doporučí vaše služby svým známým. To už něco znamená.

Celý den měla výbornou náladu. Nemyslela na nic, než na svou práci. Už se schylovalo ke konci směny. Najednou ji roztřásla zimnice. Vyvstala před ní ta slova: „Buď zticha! Kolikrát ti to mám říkat!“ Úplně ztuhla. Nebyla schopná pohybu. Byla si jistá, že to nebyl sen.

Tato slova skutečně slyšela. Ale odkud? U ní přece nikdo nebyl. Ráno, když vstávala, byly bytové dveře zamčené a klíč byl zevnitř v zámku. Nemohl tamtudy nikdo přijít. Všechna okna byla zavřená. A žádný jiný vchod k ní do bytu nevede. Věděla by přece o něm.

„Co se to vlastně děje?“

Odpoledne se vrátila z práce domů. Prohledala podrobně celý byt. Žádné vysvětlení podivných nočních hlasů nenašla.

Druhý den si pro dorty přišli zákazníci. Obdivovali její cukrářské umění. Byli nádhernými výtvory nadšeni: „Jestli bude ten dort tak skvěle chutnat, jak vypadá, určitě se brzy vrátíme. Vždycky se najde důvod, proč oslavovat,“ smáli se.

Marta se spokojeně usmívala.

Na noční můry si vůbec nevzpomněla.

Divný pocit však měla, když se vracela z práce domů. Cítila, že se jí do bytu moc nechce.

„Měla bych si najít jiné bydlení. Bylo by lepší bydlet blíž k práci. Podívám se na net po nějakých nabídkách, jen co budu mít čas,“ rozhodla se.

Dny plynuly v činorodé práci.

Neměla čas přemýšlet o svých podivných snech.

Jednoho dne po polední pauze zvolala jedna ze zaměstnankyň, Iveta Koukalová: „Šéfová, podívejte se! Kouká nám do výlohy nějaký ufoun!“

Marta se podívala udaným směrem. Už jen spatřila siluetu menšího, štíhlého, holohlavého muže, který se vzdaloval. Zbledla. Zbytek pracovní doby s ní už nebyla řeč.

Za pár dní zazvonil v cukrárně telefon. Zvedla ho druhá zaměstnankyně, Pavla Drábková.

„Cukrárna u Marty, jak vám mohu posloužit?“

„Haló, je tam někdo?“

„No prosím, cukrárna u Marty, co pro vás mohu udělat?“

Chvíli poslouchala.

Pak řekla: „Moment.“

Položila sluchátko vedle přístroje: „Šéfová, volá nějaké dítě. Chce vás. Trošku šišlá, je mu dost špatně rozumět.“

Marta zvedla hlavu. Zbledla. Pomalu si otřela ruce od zdobení dortu. Volným krokem přešla k telefonu. Jako kdyby se obávala, že uslyší něco velmi nepříjemného. Zvedla sluchátko: „Prosím. Cukrárna…“ řekla a dlouho naslouchala.

Na druhém konci někdo dlouho mlčel.

Pak Marta uslyšela vzlyknutí. Nebo to byl jen vzdech?

„Jsi to ty?“

Opět poslouchala.

Nikdo se neozval.

Slyšela jen vzrušený dech.

„Dnes po osmé večer. Pod Slovany 6,“ hned zavěsila.

Před koncem pracovní doby oznámila: „Pavli, zabalte mi, prosím, půlku dortu Malakov. Napíšu to jako prodej. Dám do kasy peníze. Díky moc.“

„Zachtělo se vám dnes mlsat, šéfová?“ smála se Pavla.

Marta se na ni nepřítomně usmála. Chvilku trvalo, než zareagovala: „No, tak nějak,“ řekla kysele.

Zůstala v práci jako poslední. Zaúčtovala svůj nákup půlky dortu.

Ukončila práce. Pomalu se rozhlédla kolem. Zhasla, zamkla a stáhla roletu.

Jako kdyby se jí nechtělo odejít.

Jako kdyby se loučila se svým podnikem.

Jako kdyby nechtěla jít domů.

Doma

Jak se Marta blížila ke svému bytu, její kroky se zpomalovaly. Nepřála si, aby dnešní večer vůbec nastal. Přesto se nedokázala vzepřít a nejít domů. Byla rozrušená. Celá napjatá.

Kráčela zcela mechanicky. Věděla, že jde domů. Věděla, že dojde domů. Jen nevěděla, jak dnešní den skončí.

Vstoupila do domu.

Odemkla byt.

Ve vedlejším bytě se otevřely dveře: „Dobrý večer, slečno Martičko. Jak se dnes máte?“ zahlaholil domovník. „Byl jsem u nebožtíka doyena trošku poklidit. Ale že tam měl chlívek. Cihly na zemi. Kohoutky kapou, záchod nesplachuje. Asi ho doyen zalíval kýblem. Budu muset pozvat nějakou úklidovou četu. A řemeslníky. A nechat vymalovat. Dřív to nemůžeme nabídnout k pronájmu.“

Marta se při prvních jeho slovech lekla, až lehce vykřikla. Rychle se však vzpamatovala, když spatřila souseda: „Dobrý večer. Dnes je krásně teplo. Máme už tři dny léto,“ usmála se na něj a snažila se zakrýt rozpaky ze své prvotní reakce.

„Je mi líto, že jsem vás vylekal. Nic si z toho nedělejte. Není divu, když se tady dějí takové věci, že má už každý nervy na pochodu. Řeknu vám, bydlím tady od malička, ale vražda se tady nikdy předtím nestala.“

Marta zbledla: „Jak se daří paní Helence ze třetího patra?“

„Už je to s ní lepší. Brzy ji pustí domů. Říkala to Máňa z druhého. Měla velké štěstí, že ji Máňa našla včas. Mohlo být po ní. Jak potom chcete dokázat, že nešlo taky o násilnou smrt, jak se teď s oblibou říká. My tomu odjakživa říkali vražda. Nebo mord. A ti slavní chlápci

z oddělení pro násilné trestné činy byli vždycky mordparta. Jako kdyby čeština ztrácela šmrnc, nezdá se vám?“

„Ano, asi máte pravdu,“ roztržitě řekla Marta. Rychle se rozloučila. Zavřela za sebou bytové dveře a zamkla. Oddechla si, že je už doma v bezpečí. V bezpečí? Najednou před ní vyvstaly všechny její nehezké sny. A hlasy, nebo spíš šepot, který občas ve spánku zaslechla. Otřásla se.

Pak si uvědomila: „Večer ještě nekončí,“ povzdechla si.

Dort dala do ledničky, šla si uvařit čaj.

Sedla si do křesla v obýváku. Přepadla ji lehká zimnice. Zakryla se dekou, kterou měla položenou na gauči.

Prudce se probudila. Uvědomila si, že usnula. Uslyšela zvonek u domovních dveří. Pohlédla na hodinky. Bylo osm.

Šla rychle do předsíně, zmáčkla bzučák. Slyšela, že se domovní dveře otevřely a zase zavřely.

Za chvíli se ozval zvonek u jejích bytových dveří. Rychle otevřela.

Za dveřmi stál muž. Padla mu do náruče a rozplakala se. Po chvíli se rozhlédla. Na chodbě nikdo nebyl. Pozvala hosta k sobě do bytu. Uvařila čaj a rozkrájela půlku dortu.

„Tenhle máš rád,“ řekla tiše.

„Můžeš pár dní bydlet u mne, než si něco najdeš.“

„Umíš si asi představit, že nemám prachy. Projezdil jsem Evropu, bylo to moc zajímavé. Ale nedokážu vydržet na jednom místě, však víš,“ řekl slabým jakoby dětským hlasem.

Vstala, šla do ložnice, za chvíli se vrátila. Položila na stůl pět tisíc korun.

„Víc nemám. Snad ti to pomůže. Zatím zůstaň u mne, ale byla bych ráda, kdyby tě nikdo z domu neviděl. Lidi jsou zlí. Mají řeči.

Nechci, aby o tobě někdo věděl. Chovej se tady jako doma, ale potichu. Pokud možno nikam nechoď. Lidi jsou nedůvěřiví vůči cizím. Nedávno se tady vedle stala vražda. Zabili mého souseda.“

„Vážně? To je hrůza! Myslel jsem, že v domě je člověk bezpečný. Vraždu bych nečekal.“

„Já vím, nikdo z nás. Celý dům je v šoku.“

„Chápu.“

„Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš potřebovat.“

„Děkuju ti. Jsi pořád moje milovaná sestřička.“

Objala ho a políbila.

Svítilo se u ní v obýváku až do časných ranních hodin.

